

Söylence 18 Bana Dair Barış

— sevda--karak · 06 Haziran 2010

Ansızın ipe mahkûmdur bileklerim
Dirseklerime değin, incecik...
Yakar canımın içinden seyrimi
Kızıl bir yol.
Ya da
Dargın yaprağında bulunmuştur artık.
Çok geç!
İncir ağacının titrettiği damarlarımdır.
Doğu'nun kısık gözleriyle
Asya'da esmer tenini görebilirim
Coşkun dere yatağında bulunmuştur artık
Ellerim yansıyor suyun yüzüne
Ne garip...
Siyahî oluyor parmaklarım bir bir
İrinleşen yaralarım akıyor kırmızı
Beyaz buluyor dudaklarımı
Usulca,
Tüyler kadar sakıngan.
Çukurova'mda pamuktur
Öpüyor dudaklarımı
Alnından akan damlacıkla...

Ansızın güneş giyiyor mavi barışı
Kanatlarım çıkıyor omuzlarımdan
Buz mavisi derinlik uzanıyor güçlü elleriyle
Kurumuş damaklarımda açlık kokuyorum
Irak'ta kopan bacağı,ım,
Vietnam'da, Kore'de, Filistin'de
Dökülen gözyaşım
Yerlerini alıyor bir bir...
Uçmak geliyor içimden
Uzuvsuz insan görünümümle
Meksika'ya, Çin'e, Afrika'ya,
Çılgık çılgığa Ortadoğu'ya
Türkmen çadırında, Kürt olmaya

Hıristiyan ayininde Mevlana'yı anmaya
Beyaz tenine siyahî ellerimle dokunmaya
Uçmak geliyor canımın içinden
Yıldızlarla kucak kucağa
Güneşi arşınlamaya...

Ansızın gülüyor gözleri solgun papatyaların
Avuçlarımda yaralı bir güvercin
Tüketmiyor soluğunu
Nefesliyor umudu bir bir
Gülmek geliyor canımın içinden
Üstüme düşecek bomba'dan
Yere düşürecek mermiden
Bedenimi ezecek tank'tan habersiz
Ben bir savaş çocuğuyum artık...

Sevda
06.06.2010